

Elena Mady

Varyelija

W SOY

Tekijä kiittää Kirjastoapurahalautakuntaa, Taiteen edistämiskeskusta ja WSOY:n kirjallisuussäätiötä taloudellisesta tuesta.

Teksti © Elena Mady 2018

ISBN 978-951-0-41313-5

Painettu EU:ssa

Elena Mady

Varjelija

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Omistettu

Varjelijoille. Kaikille, jotka uskovat taisteluun paremman maailman puolesta, muutokseen, valintojen tärkeyteen. Heille, joita rakkaus velvoittaa ja ohjaa eteenpäin. Heille, jotka haluavat suojella, varjella. Heille, jotka eivät halua kulkea sokeasti eteenpäin vaan kysyä miksi ja etsiä vastauksia. Vallankumouksellisille, kaikenikäisille, -näköisille ja -sävyisille tytöille ja pojille, joiden vallassa tulevaisuus on. Tyytymisen ja tekemisen tasapainon etsijöille. Parempien ratkaisujen vaatiminen on hyvään pyrkivän ihmisen vastuu. Ei riitä, että sanoo ei. Pitää uurastaa sen eteen, mille janoaa sanoa kyllä. Selviytyminen ei ole itsestäänselvyys. Itsekäs elämä ilman uhreja on harhaa. Pitää nostaa katse ja päättää, haluaako astua juuri tuonne. Pitää päättää, miltä haluaa tulevaisuuden näyttävän ja tehdä toive todeksi.

*Te lensitte minun kanssani tähän,
te annoitte kaiken, pyysitte vähän.*

*Ei enkelit pidä itsestään ääntä,
kun ne ottavat meitä kädestä.
Ei enkelit meluisin siivin lennä,
vaan lentävät hiljaa vierellä.*

*Kun elämä sulautuu syvimpään uneen,
ei sitä tarvitse pelätä.
Minä kannan teitä mukana aina,
syvällä, syvällä sydämessä.*

Prologi

Katsoin ikkunaruudun läpi, kuinka lentokone lensi lemmikin-sinisen taivaan halki pilvestä pilveen. Noin minäkin olin pääty-nyt tähän hetkeen. Olin lentänyt taivaan halki, Lukas vierelläni, pois pahasta, mutta samalla pois turvasta ja ainoasta tuntemas-tani hyvästä kohti menneisyyttä ja tulevaisuutta, kunnes olin laskeutunut keskelle vaalean ompunvihreää lastenhuonetta.

Ääneni oli hellä ja hiljainen, kun lauloin pienelle sisarelleni muistoistani kumpuavaa laulua:

»Älä, pieni, pelkää pimeää!

On pimeä vain päivä, jollon silmät kii.

Älä, pieni, pelkää pimeää.

On pimeä vain päivä, jollon silmät kii.

Vain päivä, joka näkee unta.

Näe unta, pikku kulta.

Näe unta, pikku kulta.»

Lauloin nytyille laulua, joka ei ollut suostunut katoamaan. Tähän lauluun ei ollut pystynyt mikään – ei edes kuolemani. Se oli kai selvinnyt sopessa, joka oli piilossa, itseltänikin. Syvim-piä muistoja ei voi ryöstää. Tai sitten sellaista ei voi unohtaa, mitä ei muista.

Vauva vinghahti sylissäni vienosti kuin vinkuhiiri. *Miten voi rakastaa näin paljon?* Siskoni oli pelkkää tuhinaa ja pehmeyttä, hampaaton ja hurmaava. Täydellisen kaunis.

Nuuhkin hänen tuoksuaan. *Jos minulla olisi parfyymitehdas, pullottaisin vauvantuoksun, mietin. Tekisin kokonaisen sarjan: Vauva, Kissanpentu, Koiranpentu.* Vauvan ihon suloiseen tuoksuun sekoittui toinen, vähemmän miellyttävä haju. Aloin vaihtaa vaippaa ja hengitin suun kautta. *Tsiisus! Tätä en pullottaisi...*

Haisuli hymyili hurmaavasti ja kujersi tyytyväisenä, kun hän oli jälleen kuiva. Äiti astui huoneeseen juuri silloin. Väsyneet kasvot, otsassa ja silmäkulmissa hienon hienoja uurteita. Niille levisi rakkaudentäyteinen ilme. Iho tanssi tunteen tahtiin, toiset juonteet näkyviin ja toiset piiloon.

Sydämeni täyttyi kiitollisuudesta. Kohtalo oli kaikesta huolimatta johtanut meidät kaikki tähän hetkeen. Ilman menetystä ja siitä maksamaani hintaa, haisulia ei olisi. Olimme tässä ja nyt, sellaisina kuin olimme siksi, mitä kaikkea oli tapahtunut. Virheet, säröt, ongelmat, heikkoudet, kuolema ja elämä tekivät minustakin sen, kuka olin.

Melkein. Äitihän ei edelleenkään tiennyt, että olin minä, joten epäily asiasta eli minussakin. Haukkasin keuhkoihini ilmaa, ahnaasti ja anteeksipyytelemättä. Tarvitsin enemmän, kaiken. *»Sulje silmäsi, niin näet minut!«* käskin. *»Kuuntele! Olen äänessäni, kosketuksessani, rakkaudessani. Olen tässä!«* Ahtasin ajatukseni ääriä myöten täyteen toivettani. Olemassaoloni riippui tästä, tiesin sen. *»Äiti! Näe minut!«*

Hän puhalsi ilmaa pikkusiskoni vatsaan. *»Mwa! Mwa!«* Sitten hän alkoi hyräillä laulua:

»Älä, pieni, pelkää pimeää...« Muistoni tuplasivat melodian ja äidin äänen samalla lailla kuin olin tuplannut lauluani studiossa. Hetken jopa kuvittelin, että äiti katsoi *minua*, tytärtään. Oikeasti hän katsoi pienokaistaan. *Minua ei ole, ellei äiti näe minua*, mietin ja uskoin ajatuksen olevan totta. *Hänen on pakko vielä nähdä minut!*

Äiti jokelteli siskolleni ja kantoi hänet ulos huoneesta.

Hitto. Mainiosta alusta huolimatta yhteyden löytäminen äitiin ei sujunut kuin tanssi. Tai jos sujui, niin sitten se oli maailman hitainta paikallaan nojailua. Vilkaisin ulos ikkunasta. Tai vaan silmiä satuttavaa sineä ei halkonut enää mikään. Muutos, jonka sylissä elin, oli kuin tuo näköpiiristä tuntemattomaan kääntänyt lentokone. Tässä ajassa kaikki tärkeä pitää kantaa mukana. Pysyvää ovat vain rakkaus, ystävyys ja sisimmässä uinuvat toiveet paremmasta.

Paitsi että toiveet eivät toteudu itsekseen. Patistin omani hereille ja hommiin. Niillä olisi aikaa nukkua sen jälkeen, kun äiti tunnistaisi minut tyttärekseni.

OSA I

Vaihdokas

1.

Lentokoneessa ei tunnu siltä, että vauhti on hurjaa, mutta silti se on. Sitä oli elämäkin: koko ajan kiihtyvää muutosta eteenpäin. Enää ei tiennyt, minkä näköiseen huomiseen laskeutuisi tai missä silloin olisi. Nykyään ei riittänyt, että kävi koulunsa kerran, vaan piti oppia koko ajan uutta. Tietoa ei annosteltu, joten tulvan alle joko hukkuu, sen päällä kellui voimattomana tai sitä oppi tulkitsemaan. Peruskalliotakaan ei ollut, vaan se oli hioutunut muutoksen ja ajan leuoissa hienoksi hiekaksi. Olimme matkaajia. Piti tietää, mitä kohti halusi pyrkiä ja mitä tahtoi estää. Onneksi päämäärää ei tarvinnut saavuttaa yksin – se ei ollut muuttunut mihinkään – vaan parhaansa tehden ja yksissä tuumin toisten kanssa.

Minua lentokone-elämän vauhti ei pelottanut, lensinhän yhdessä Lukasin kanssa. Lempeä-ääninen lentoemo ei ollut tiennyt, miten otolliseen multaan hänen sanansa upposivat: »Asettakaa happinaamari aina ensin omille kasvoillenne ja auttakaa muita vasta sen jälkeen.» *Aivan!* Pakoni Lontooseen noudatti Finnairin käsikirjaa! Se oli ensin itseni ja sitten muiden varjelemisen mahdollistava happinaamari. Minun oli täytyntä pelastaa Jesse pelastautumalla, lähtemällä pois, kävi minulle loppujen lopuksi kuinka tahansa. Minun oli ollut pakko. *Pakko, pakko, pakkopako.*

Uhrautumisen pitäisi maistua lempijäätelöltä ja tuntua ha-

laukselta, ei tältä. Olin jättänyt Jessen, koska olin saanut viestin, että hänen henkensä oli vaarassa. Kun viesti tulee murhaajalta, kyseessä ei ole neuvottelu. Vaikka lähtemiseni sattui Jesseen varmasti yhtä paljon kuin minuun, vaihtoehtoja *ei vain ollut*. Puristin huuliani päättäväisesti yhteen. Pääasia oli pitää Jesse turvassa.

Tosin lähtö suojeli minuakin. Pakenemalla Jessen luota jäitin taakseni murhayritykset ja jatkuvan vainon. Kone halkoi pitkän taivasta, joka muistutti merta, ja pilvet vaahtopäitä... Merikin merkitsi minulle nyt kuolemaa, kirottua M/S Marigrandea, joka upotessaan tuhosi monta elämää. Myös kultaista Markus-ta oli liian myöhäistä pelastaa. Hän oli ja pysyi jossain syvässä meren sylissä.

Istuin lentokorkeudessa, pilvien yläpuolella. Monitori silmiäni edessä väitti, että etenimme hurjaa vauhtia. Ehkä se koski muutakin kuin lentoa. *Muutos on uusi musta*. Piti vain hypätä sen kyytiin ja toivoa, että päätyisi lopulta jonnekin, missä oli vettä, turvaa, ruokaa ja Jesse... Taisin miettiä liikaa. Haukottelin.

Katsoin ympärilleni. Lukas nukkui jalkatilan niukkuudesta huolimatta, ja toisella puolellani istuva nainen luki Financial Timesia. Päältä katsoen en voinut tietää, oliko nainen oppinut sitä, mitä minä vasta opettelin: mikä oli unelmoinnin ja tässä ja nyt elämisen optimaalinen suhde? Ehkä kyseessä oli äidin ikävöinti, sillä kaipasinkin kokemuksen mukanaan tuomaa viisautta ja vastauksia. Jos nainen tiesi, milloin oli aika hylätä menneen metsästyksen, hän ei kertonut, vaan hänkin haukotteli ja sulki silmänsä.

En kysynyt; kysehän ei ollut hänestä vaan minusta. Keski-tyin ja tunsin lainaluissani, että olin juuri siellä, minne kuuluin eli matkalla. Siis joo – olin mahdoton, tilastollinen harha, elävä

kuollut, mutta entä sitten? Olin myös tässä ja nyt, menneisyyden ja tulevaisuuteni välissä. Elämä ei ollut nujertanut minua, se oli vain ruhjonut minua niin kuin kaikkia muitakin. Lepäisin vähän. Mustelmat paranisivat. Unelmat löytäisivät minut vielä. Ne ottaisivat minua kädestä ja pitäisivät seuraa.

Jesse.

Näin edessäni rakkaat kasvot ja maailmaa – ja minua – niin kauniisti katsovat silmät. Olin tehnyt oikein, koska hänet piti pelastaa. Ehkä pelastuisin samalla itse?

Lentoemäntä kulki istuimeni ohi ja hymyili minulle lämpimästi. Jos kaikki menisi päin mäntyä, ehkä rupeaisin lentomoksi ja muuttaisin lentokoneeseen? Sen lähemmäs limboa ei maan päällä pääse. Nukahdin jossain Ruotsin taivaan alla ja heräsin vasta perillä.

Lukasille Heathrow Express -junamatka Lontoon Paddingtonille oli entuudestaan tuttu, joten seurasin häntä sokkona. Takkaa päin, huppu lippiksen päällä Lukas näytti melkein Jesseltä. Herrasmiesmäisesti Lukaskin kantoi molemmat ylitsepursuvan täydet matkalaukkuni aina, kun vetäminen ei luonnistunut; omia kamojaan hän kantoi selässään rinkkamatkalaukussa.

Istuimme junassa puhumatta ja katselimme ikkunasta avautuvia marraskuun alun syksyisiä, Suomea vihreämpiä näkymiä. Maisemat vilisivät silmissä. Niiden ajoittainen rumuus näytti mielenkiintoiselta, erilaiselta kuin Suomessa. Ilahduin havaitessani, että näkymässä oli jotain tuttua. Suljin silmäni ja kuulinkin korvissani englanninkielistä jutustelua vuosien takaa. Olin tainnut olla täällä ennenkin!

Hamuilin automaattisesti puhelintani, jotta olisin voinut jakaa tämän johtolangan itsestäni Jessen kanssa. *Ei, kun en voi*

enää. *Me emme enää ole me.* Ikävä otti minusta ylivallan. Olin haljeta kahtia. Paras puoli minusta oli Suomessa, mukanani kulkeva puoli taas oli turta ja tyhjä.

Kukaan ei tuntunut huomaavan, että heidän joukossaan istui puolikas tyttö, ei edes maiseman vaihdoksesta koko ajan enemmän ja enemmän innostunut Lukas. Ketään ei tuntunut kiinnostavan kuka olin, mistä tulin ja minne olin matkalla. Yllätyksekseni ajatus lohdutti. Jos oli pakko olla rikki, oli parempi olla hajalla näin, *incognito*.

Tunne, että olin ollut Lontoossa aikaisemminkin, kummiteli sinnikkäästi sisälläni. Paddingtonin asemakin oli selvästi tutun näköinen, mikä ei tosin ollut minkään arvoinen johdolanka. Elokuvien, tietyn karhuherran ja brittisarjojen takia maailmassa ei tainnut olla juuri ketään, joka *ei* olisi tunnistanut paikkaa. Lukas selitti, että meidän oli helpointa jatkaa metrolle parin pysäkin päähän ja kävellä sieltä lyhyen matkaa hotellille. Minulle matka todella oli mutkaton, sillä seurasin opastani kuin koira.

Bayswateriin saavuttuamme astuimme maan alta ihmisten ilmoille. Alue oli värikäs, ravintolat ja ruokakaupat ilmeeltään aasialaisia. Katukuvassa näyttivät olevan edustettuina maailman kaikki etnisyydet, eikä kukaan katsonut ketään pitkään. Tai no. Unohduin ihaillemaan etiopialaista seuruetta. Erään perheen vanhemmat ja eri-ikäiset lapset eivät olleet vain häikäisevän kauniita, vaan myös ystävällisen näköisiä. Jos ihmisillä oli luoja, niin hän oli tainnut harjoitella valkoihoisilla. Edessämme keinuen asteleva, pitkäsäärinen ja minihameinen punatukkainen tyttö herätti myös huomiota, ja viikingin näköinen Lukaskin käänsi muutaman pään, mutta muuten kulkijoita yhdisti lähinnä itseriittoinen kiire.

Rekisteröin sivusilmällä Starbucksin, Tesco- ja Waitrose -ruokakaupat ja Boots-kemikalion, samoin kuin Subwayn, Burger Kingin ja pubin poikineen.

»Sijainti on mahtava», Lukas jutteli. »Kauppoja ja ravintoloita joka puolella ja kaksi metroasemaa – se mistä tultiin ja toinen tuolla oikealla.»

Nyökkäsin tottelevaisesti. Intialaisen ravintolan vieressä myytiin postikortteja, Paddington-karhuja ja lelubusseja. Emme kuolisi ainakaan nälkään emmekä matkamuistojen puutteeseen. Lukas harppoi kovaa vauhtia eteenpäin ja sitten hän kääntyi oikealle, minä vanavedessään. Tämä katu oli idyllinen, puiden reunustama ja täynnä upeita valkeita rakennuksia, joista ensimmäinen oli meidän kolmen tähden hotellimme.

Aula oli pieni, mutta sievä. Siitä ja hienosta julkisivusta huolimatta hotelli kaipasi remonttia, mietin raahatessani laukkuani pitkin sen kapeita, sokkeloisia käytäviä. Kokolattiamatto heijasti mieleni maisemia. Nekään eivät olleet tahrattomia. *Tämä on virhe! Iso virhe! Valtava!* soi päässäni kuin mantra.

»Kamoon. Älä vielä masennu», Lukas jutteli tarkkanäköisesti. »Kohta näet, miksi me ollaan täällä.»

»Ihan sama», mutisin, sillä huolieni top kymppi oli jo täpösen täynnä.

»*Honey, you're home!*» Lukas julisti avatessaan huoneeni oven. »Eikö? Eikö?»

»Kö-kö», myönsin. »Joo.»

»Aivan! Ja kato – mä olen tässä vieressä.»

Yllättäen mielialani koheni. Huone oli kaunis, siisti ja Lontoon hotelliksi varsin tilava. »Hyde Parkin lenkkipolut on ihan vieressä, parin korttelin päässä», Lukas jatkoi. »Me oltiin futisjoukkueen kanssa tässä samassa hotellissa, joten *I know my way around.*»

»Just», sanoin poissaolevasti. Minua kiinnosti vain, että äitini asunto: *24 Arundel Gardens, Notting Hill* oli kävelymatkan päässä. Toisin sanoen äiti oli vain kävelymatkan päässä. Virnisti väsyneesti: Olin niin lähellä äitiä! Ajatus täytti aukkoa sisälläni. Minusta puuttui enää noin neljännes. *Jessen* neljännes, se paras ja tunteikkain osa minua. Mutta sille ei voinut mitään.

Purin laukustani pakolliset: kosmetiikan, shampoot, hammas-harjan ja *Jessen* T-paidan, jonka olin ottanut mukaan yöpaidaksi. Hautasin siihen kasvoni. *Tyhmä, tyhmä minä!* *Jessen* tuoksu irrotti tuoreet laastarini ja paljasti haavan, josta sisimpäni alkoi jälleen valua ulos.

Ei hitto. Olin surkimus. Inhosin heikkouttani. Aloin vetää lenkkivaatteita ylleni. Kroppani oli edelleen hiljattain sairaalassa viettämäni jakson vuoksi toipilas, mutta psyykeni tarvitsi tuttuja selviytymiskeinojani: happea ja monotonista, ajatuksia selvittävää liikuntaa. Jos *Lukas* haluaisi mennä heti syömään, hän saisi mennä yksin.

Oveen koputettiin. *Lukas. Lenkkivaatteissa.*

»Haluatko puolikkaan banksun?» hän kysyi mupeltaen itse toista puoliskoa. »Mun huoneessa oli tervetuliaishedelmäkori. Varmaan siksi, kun mä olen ollut täällä ennenkin.»

Nyökkäsin hämmentyneenä. »Mistä tiesit?»

»Ajattelin, että sä kuitenkin haluat ekana selvittää päätäsi. No niin. Mennään.»

Nyökkäsin jälleen, nielaisin banaania ja hymyilin kiitollisena. »Ajattelit oikein, *Yoda*.»

Lukas avasi suunsa ja arvasin, että hän *Star Wars* -fanina halusi korjata lausettani.

»Älä.»

Lukas pörrötti tukkaani. »Pelkää älä. En mitään sanomassa ollut mä.»

»Lopeta!»

»Sori. Mutta nyt hus! Menoks!»

Suljin silmäni, ja samassa meri velloi allani, kun pieni, yönmusta kumivene suuntasi kohti kerrostalon korkuista kohdetta. Merijalkaväen sotilaana en olisi pelännyt, vaikka pelko olisi kuulunut harrastamiini tunteisiin. Mutta niitä ei ollut. Tunsin meren, ja se tunsu minut. Niinpä oli vain selkeys, tehtävä ja sen suorittaminen.

Rakentamani pommi oli sylissäni. Se oli kaunis, täydellinen, jumalainen, kuten sen luoja. Halusin palavasti saattaa sen alukseen, juuri oikeaan kohtaan laivaa, jotta räjähdystä seuraisi suurin mahdollinen tuho, uppoaminen – ja kuolema. Pilvet verhosivat yötaivaan. Oli kuin kuutamo ja tähdetkin olisivat pelänneet vastustaa kaikkivoipaisen käskynhaltijansa tahtoa.

Venettä ohjaava käskyläiseni viitto, että oli aika. Tukahdutin ärsyyntymiseni. Minä päätin, milloin ja miten suorittaisin iskun! Katsoin alaspäin ja piilotin silmissäni leiskuvan inhon. Kaapin kokoisten kuolevaisten kanssa ei kannata väitellä. Vedin happinaamarin kasvoilleni ja valmistauduin putoamaan mereen... Sukelsin alas, yhä alaspäin, pommi turvassa sylissäni. »Jumalan kämmenellä, ei pelkää ihminen», lauloin muistoissani,

kun äitini sivalsi tätä totuutta kämmeniini piiskalla. Aika oli hopeoinut arvet, mutta muistoissa niistä tihkui yhä Kristuksen verta ja minun... Pommi oli täydellinen, kuten minäkin.

Olin juuri kiinnittämässä sitä M/S Marigranden kylkeen, kun havahduin muistoistani ärsyttävään ääneen.

»Niin?» tiuskaisin puhelimeen. Sitten huomasin, kuka soittaja oli. »Niin?», toistin pehmeämmin.

»Kohde on hävinnyt. Lähtenyt jonnekin... Emme tiedä minne. Selvitä olinpaikka ja... hoida asia.»

»Hoida» oli eufemismi eliminoinnille ja »Kohde» tytölle, mutta käsky tappaa tyttö oli minulle yhtä selvä kuin se oli epäselvä mahdollisille salakuuntelijoille. En enää harmitellut keskeytyneitä mietteitäni. Merijalkaväen sotilas on aina valmiina. »Asia selvä.»

Otin yhteyttä öljy-yhtiön etujärjestön kontaktiini lähettämällä hänelle tutulla koodilla kirjoitetun salatun viestin. Vladislav oli monissa liemissä keitetty tietomurtaja. Hänen kädenjälkensä löytyi monien sörkittyjen vaalitulosten ja tekaistujen korruptioskandaalien takaa, joiden avulla oli päättynyt tehokkaasti monen uusiutuvaa energiatuotantoa puoltavan poliitikon ura- tai olisi löytynyt, jos Vladislav olisi jäänyt kiinni. FBI tunsu hänet vain koodinimellä Nallekarhu, mutta mikään ei yhdistänyt tätä Vladislaviin. »Kohde 713 on kadonnut», koodasin Vladislaville. »Jäljitä. Odotan yhteydenottoa.»

Odottavan aika ei ole aina pitkä. Susi ja Kärpänen pitivät minut kiireisenä.

Hytisin koleassa rappukäytävässä. Inhosin Suomen talvea. Missähän päin maailmaa Kohde kuolisi? Edellis-

vuonna Balin-matka oli melkein toteutunut, kun Kohteen täti oli ottanut yhteyttä. Nyt toivoin Karibiaa... Huulillani kareili hymy. Voisin ensin asentaa pommin veneeseen, ja jäädä sen jälkeen ansaitulle lomalle... En tekosaarelle, mutta jonnekin lähiparatiisiin.

Susi astui ulos asuntorakennuksesta ja räpsin hänestä kuvia. Missä Kärpänen? Päätin seurata Sutta. Minne? No, paikka oli arvoitus, lopputulos ei. Liiskaisin Kohteen yhtä varmasti kuin aluksen uhrin. Kärpäsen ja Sudenkin, mikäli käsky kävi. Kymmenen käskyä eivät koske Jumalia. »Jumalan kämmenellä ei pelkää ihminen», lauloin, vaikka se ei ollut totta. Arpien peittämällä kämmenelläni asui kuolema.

Lukas ja minä emme juuri jutelleet, mutta oli helpottavaa voida vain seurata eikä keskittyä muistamaan reittiä takaisin. Sairaalassa viettämäni aika tuntui edelleen kehossani, joten alun ripeät juoksuaskeleet hidastuivat hölkkään miltei saman tien.

»Otetaan iisisti. Meillä ei ole mihinkään kiire», Lukas ymmärsi ohjeistaa minua.

Etenimme valkeiden, hotellimme kanssa identtisten rakennusten reunustaman kadun päähän ja sieltä kadun yli Hyde Parkiin ja vasemmalle. Ohitimme pian halaavien karhujen patsaan ja suuren suihkulähteen ja käännyimme oikealle, joen tapaista vierustavalle juoksupolulle.

Vasta nyt havahtuin siihen, kuinka vihreää kaikkialla oli loppusyksyisestä ajankohdasta huolimatta. Seuraavaksi huoma-

sin vesilinnut: joutsenet, hanhet, ankat, meriharakat ja monet minulle tuntemattomat suuruudet. Polkuja kansoittivat pulut ja puita jopa papukaijat. Halusin uskoa, että se oli hyvä enne, mutten uskaltanut. *Penteleen enteet. Enteen penteleet. What ever...* Kaikki riippui yhdestä ainoasta tapaamisesta. Päässä jylläsi ajatuksia kuin pyykkiä pesukoneessa, ympäri, ympäri, ympäri... Juoksinko niitä karkuun vai kiinni?

»Mitä jos äiti ei tykkää musta?» huohotin pari askelta ennen hotellia. »Mitä mä sitten teen?» Oli myöhäistä olla enemmän tai parempi kuin olin.

Lukas pudisti päätään ja vastasi: »Kaikki sujuu, jos sä olet oma itsesi. Siinä sä olet hyvä. Löydät äitisi ja hurmaat sen.»

»Mutta kun nimenomaan *en* ole oma itseni», hymähdin. Olin vasta matkalla. Äiti ei luonnollisesti tunnista minua. Se tuntuisi pahalta, mutta olin jo hyväksynyt, että niin tulisi käymään. Sitten mieleeni putkahti upouusi pelko. *Mitä jos en tunnista äitiä? Entä jos en tunne yhtään mitään?*

TUNSIIN HYPPÄÄMISTÄ EDELTÄVÄN TUNTEEN, RAIVOKKAAN JA KIVULIAAN. MINUA REVITTIIN IRTI ELÄMÄSTÄNI... OLIKO AIKANI KULUNUT LOPPUUN?

”Keskeytin ja tunsin lainaluissani, että olin juuri siellä, minne kuuluin eli matkalla. Olin mahdoton, tilastollinen harha, elävä kuollut, mutta entä sitten? Elämä ei ollut nujertanut minua, se oli vain ruhjonut minua niin kuin kaikkia muitakin. Lepäisin vähän. Mustelmat paranisivat. Unelmat löytäisivät minut vielä, ottaisivat kädestä ja pitäisivät seuraa.

Alex Winter on ottanut kiinni menneisyytensä varjon – nyt hänen on valittava tulevaisuutensa.

Lontoossa koivut ja palmut kasvavat sulassa sovussa, ja vaihdokas, tyttö vieraassa elämässä sulautuu joukkoon siinä missä muutkin kapinalliset.

Tilaisuus aloittaa alusta houkuttelee Alexia. Mutta osaksi saatu rakkaus ja ymmärrys velvoittavat. Alex janoaa oikeutta ja saada murhaajan vastuuseen teoistaan.

Eikä mikään korvaa Jesseä...

Mystisen rakkaustrillerin kolmas osa vie Alex Winterin jälleen elämän ja kuoleman rajamaille – ja panokset ovat kovemmat kuin koskaan. Onnistuuko kintereillä vaaniva murhaaja estämään kaiken vai ottaako Alex roolinsa varjelijana?

